

Bách Cốt Quỷ Khốc Xứ Miêu Cương

Nhờ vào hành động dũng cảm của Lục Lang Tử đã giết được con mãnh sư, cộng với những lời thuyết phục của Phụng Liên Thăng Tiên cô, đã gieo vào lòng lão nhân và cậu bé nọ một niềm tin mới. Khi đã hiểu rõ sức mạnh của ba vị khách quý, lão nhân hết sức phấn chấn tinh thần. Do đó, lão càng tỏ rõ sự tôn trọng và thể hiện bằng cách chiêu đãi họ càng nhiệt hơn.

Tối hôm đó là đêm đầu tiên sau những tháng ngày gỏi đất nằm sương, chiếu cỏ màn trời lạnh đến thấu xương, ba người mới được ngả lưng, cuộn mình vào những tấm chăn lông thú êm đềm ấm áp, sung sướng vô cùng.

Rạng sáng hôm sau, mọi người lại phải từ giã hai ông cháu lão chăn cừu tốt bụng. Lão nhân cố tìm đủ mọi cách để cầm khách nán lại chơi một đôi ngày song Phụng Liên Thăng Tiên cô khéo lựa lời từ thác. Thế rồi ba người lại tiếp tục lên đường. Nhìn theo bóng ba người tung mình lướt hài trên mỏm đá cheo leo, cả hai ông cháu chăn cừu luôn mồm trầm trồ thán phục.

Lại nói về Ngô Thành Nhân cùng Lục Y Lang Tử sau khi từ giã lão nhân và cậu bé, hai chàng lăm lũi phi thân, theo bển gót Phụng Liên Thăng Tiên cô. Họ phải vượt qua hàng trăm ngọn núi đá hoa cương chập chùng hiểm trở.

Mãi cho đến đầu giờ tị, ba người mới lên đến một trong những đỉnh thạch Hoa Sơn cao ngất giữa tầng mây. Đứng nơi đây nhìn bao quát chung quanh, tầm mắt có thể vươn đến hàng trăm dặm.

Những ai đã từng ngang dọc giang hồ, chọc trời khuấy nước, mỗi khi đứng trên một đỉnh non cao, ít nhiều đều có cái cảm giác nao nao, xao xuyến trong lòng. Họ sẽ nhận ra quang cảnh thiên nhiên thật là hùng vĩ. Dưới mắt họ cơ man nào những sự sống đang âm thầm nhịp bước với thời gian. Ôi! Không gian thật là bao la và thời gian thì trường cửu. Nếu con người không còn vướng víu đa mang với cuộc đời ô trọc, thì rất nên trút sạch bụi trần để rồi hòa nhập vào cõi vĩnh hằng kia.

Trong khi Lục Y Lang Tử mãi mê nhìn ngắm muôn cảnh vật trải rộng ra dưới ánh nắng mai đầy thơ mộng của chàng thì chợt Thành Nhân nghiêng tai một thoáng rồi bật thốt:

– Thưa nghĩa mẫu! Tiểu nhi thoáng nghe hình như có tiếng kinh phong nổ từ một nơi rất xa vọng lại.

Ngó thấy Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng lắng nghe rồi khẽ cau đôi mày liễu gật đầu, Lục Y Lang Tử bàn vận thính lực. Nhưng mặc dù đã cố gắng tập trung hết sức chàng vẫn chẳng nghe được gì ngoài tiếng gió vi vu nhẹ bên tai. Chàng nhìn đại ca của mình bằng cái nhìn thất vọng.

Phụng Tiên Thăng Tiên cô trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Có lẽ cuộc giao đấu lớn đang xảy ra phía bên kia ngọn núi bị che khuất những tầng mây! Từ đây đến đó khoảng hàng trăm dặm có dư.

Thành Nhân khẽ gật đầu:

– Thưa nghĩa mẫu, đúng thế! Song chẳng hay theo sự hướng dẫn của lão chần cừ, chúng ta sẽ đi theo hướng nào ạ?

– Nơi ngọn núi cao bị mây che lấp đó! Ta đi thôi.

Cả ba người đồng loạt nhún mình một cái, phóng xuống triền núi đá như những cánh đại bàng.

Vượt qua hàng trăm ngọn núi đá lớn nhỏ, ba người mới tới phía chân một tòa núi vừa rộng vừa cao chót vót. Đến bây giờ thì Lục Y Lang Tử có thể nghe rất rõ tiếng kinh phong đồn dập từ bên kia triền núi, xen lẫn với âm thanh “hu hu, hú hú” nghe đến rợn người. Không cần đợi giục lời nào, chàng kiếm khách mỹ nam tử náo nức vút mình đi trước. Chẳng mấy chốc, cả ba người dừng chân trước mộ mỏm đá khá rộng. Dưới mắt họ, nơi triền dốc núi thoải thoải chạy dài xuống tận hẻm đá, đang diễn ra một trường giao tranh khốc liệt. Rải rác đó đây những xác chết bầm đen, đủ mọi tư thế nằm ngò, hay vắt ngang vắt dọc trên những tảng đá. Hàng trăm thi hài kia hầu hết là những nạn nhân đều bị tử thương bởi hậu quả tàn khốc của cái quái chiêu độc thủ nằm trong bí pháp “Bạch vạn khô lâu”.

Không hề chậm trễ một giây, Phụng Liên Thăng Tiên cô móc trong người ra mấy hoàn linh dược. Bà tự động bỏ vào miệng mình một viên, còn lại hai viên trao cho Thành Nhân và Lục Y Lang Tử rồi trầm giọng nói:

– Đây là loại thánh dược Quỳnh Tiên linh đan các con mau uống vào để phòng ngừa độc của lão tử thần Bạch Cốt Quỷ Khốc.

Lục Y Lang Tử mừng rỡ bỏ vào mồm nuốt ẹ, còn Thành Nhân thì xua tay lắc đầu từ chối. Chàng nói:

– Nghĩa mẫu nên cất đi để phòng khi khác mà dùng!...

Hai người trở mắt nhìn chàng kinh ngạc. Thành Nhân điềm đạm nói:

– Xin... nghĩa mẫu chớ khá lo ngại! Ngày trước tiểu nhi đã có kỳ duyên hưởng được băng trình Quỳnh Tiên Bách Tuế. Kể từ bấy đến giờ, trong cơ thể có đủ khả năng kháng hàng trăm độc tố trên đời.

Không nhịn được, Lục Y Lang Tử bật reo lên:

– Ô! Đại ca thật là diễm phúc! Trên khắp chốn võ lâm, từ cổ chí kim, tính đến nay chẳng được mấy người ngộ dạng kỳ duyên ấy!

Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng vui mừng khôn xiết.

Bấy giờ, nơi giữa cục trường đang hồi sôi động nhất. Bóng dáng tử thần bằng thân pháp cực kỳ huyền ảo sử dụng xâu chuỗi đầu lâu khi đánh nhau với bốn tay đối

thủ đang vây phủ chung quanh. Thoạt nhìn lướt qua, Thành Nhân đã nhận ra được hai người, một kẻ đang dùng bí pháp “Huyết Ảnh ma công”, đó là Tuyệt Thủ Ma Vương – lão quái nhân đầu to như chiếc thúng. Còn người thứ hai đang sử dụng tuyệt kỹ “Hỏa Long thần châu” ấy chính là Hỏa Long Trường Túc đã từng chào thua nghĩa phụ của chàng nơi Lê gia trang ngày nọ. Riêng hai người sau, chàng chưa hề gặp mặt. Nhưng nghĩa mẫu của chàng nói ra ngay lai lịch của hai người này, một người mình cao đến chín thước mộc, vận đao bào, râu năm chòm trông quắc thước tựa thần tiên. Người này sử dụng đôi lưỡi câu sắc như nước, có biệt hiệu là Nam Hải Thần Ngư! Vừa nghe nhắc đến lão kỳ nhân – tổ sư môn phái Côn Luân ngoài Nam Hải, Thành Nhân không khỏi chột dạ xao xuyên tâm hồn. Song nhất thời chàng không có thời giờ nghĩ ngợi viễn vông. Người cuối cùng vận áo vá hàng trăm mảnh, dùng cây gậy trúc đánh ra những chiêu thế thần diệu vô song. Lúc đầu Thành Nhân đoán mò là lão kỳ nhân Độc Cô Khất Cái nhưng không phải, Phụng Liên Thăng Tiên cô bảo rằng lão quái khách này chính là bang chúa bang Khất Cái có tên là Đào Gia Truật.

Bố lão quái nhân dị khách vừa liên thủ phòng thân, vừa liên công đối địch. Những ngọn kinh lực mạnh như di sơn đảo hải ào ào choảng nhau đến long trời lở đất. Những binh khí, bửu bối cùng nháng lên như sấm giăng chớp giạt reo reo chạm nhau nghe đing tai nhức óc, khủng khiếp rợn người. Nhờ vào bản lãnh thượng thừa và trình độ kiến thức uyên bác, Ngô Thành Nhân quan sát cuộc giao tranh một lúc, có thể đánh giá chính xác thực lực của từng nhân vật. Đồng thời, chàng cũng có thể tiên liệu được cán cân lực lượng sẽ nghiêng hẳn về bên nào. Đây là một cuộc giao tranh giữa những tay cự phách trên chốn giang hồ. Chàng còn biết chắc chắn rằng ảnh hưởng của nó sẽ lan rộng ra khắp giới võ lâm thuộc hai phái Hắc – Bạch!... Thành Nhân không dám phủ nhận trình độ võ công thượng thừa và nội lực sung mãn của bốn lão quái nhân dị khách. Phải nói rằng những chiêu thức tuyệt kỹ do mấy lão sử dụng thật chính xác và lợi hại vô cùng. Song le, với đôi nhãn mục tinh anh, chàng nhận ra ngay điểm sơ hở của bốn lão, đó là cách liên thủ, liên công không được chặt chẽ, còn khá nhiều tâm lý cục bộ. Trong sự liên kết ấy, thiếu hẳn tính chất nhiệt tình. Do đó, lão Bạch Cốt Quỷ Khốc đã phát hiện nhanh chóng rồi khai thác kịp thời nhược điểm đó.

Thiết tưởng cũng nên nói rõ hơn về ma vương Bạch Cốt Quỷ Khốc. Người đời thường nói “rừng nào cọp nấy”, cả xứ Miêu Cương này, từ già chí trẻ, từ lớn chí bé chẳng có một kẻ nào là chẳng biết đến thanh danh của lão tử thần Bạch Cốt. Hễ mỗi khi có kẻ dám bạo mồm nhắc đến danh hiệu của lão, tức thì ai ai cũng rùng mình ớn lạnh. Thậm chí đến nỗi con nít khóc nhè, người ta đọc tên của lão ra để hù dọa, đứa bé sẽ im re...

Hơn hai mươi năm về trước, trong cuộc đọ độ với Uyên Ương song hiệp trên nền thành Cổ Loa hoang phế, lão Bạch Cốt Quỷ Khốc đã thất bại. Lão thề sẽ không hề bước chân ra chốn giang hồ suốt cả hai chục năm. Trong thời gian ấy, lão đóng cửa luyện tập võ công. Lão miệt mài cố tìm ra chiêu thức mới lạ để quật lại môn bí pháp

“Mã Yên thân công” của Uyên Ương song hiệp. Chẳng ngờ, khi lão thành công viên mãn thì Uyên Ương song hiệp đã bị lão cái thế ma đầu Hỗn Thế Tà Thần bắt cóc và giam hãm suốt hai chục năm qua. Lão dự định sẽ bắt cóc lại Uyên Ương song hiệp, giữ làm con tin để rồi người của môn phái Mã Yên Sơn đến cứu, và cuối cùng lão sẽ rửa được mối nhục hai chục năm trước bởi chính tay của Uyên Ương song hiệp đã làm cho thanh danh lão lu mờ. Khi lão Bạch Cốt Quỷ Khốc lê bước giang hồ, lão đã phồng tay trên trong lúc những kẻ khác đang tranh nhau cố tình chiếm đoạt pho “Ngô Vương bí lục sống” nọ...

Thế nên cuối cùng, cuộc giao tranh đẫm máu đã xảy ra tại nơi đây, ngay trước động phủ của lão cái thế quỷ vương chuyên dùng hàng vạn độc tố hỗn hợp trên thế gian này. Bọn cao thủ trên chốn giang hồ vì tham vọng ngông cuồng độc bá võ lâm nên chi thấy đều bỏ mạng. Lão Bạch Cốt Quỷ Khốc có hai thế lợi, một là trình độ nội ngoại công đến nay thuộc hàng thượng đẳng hiếm người địch lại. Hai là, lồng vào những chiêu thức tuyệt chiêu ấy, lão tỏ ra cực trường các loại khí độc giết người trong nháy mắt, có những trường hợp đối thủ của lão võ công hết sức cao cường, song khi hít phải khí độc, lục phủ ngũ tạng suy thoái, khí huyết đảo lộn, nội lực sút giảm... Sau rốt, bị lão hạ thủ gọn gàng.

Ngô Thành Nhân để ý trong bốn tay cao địch thủ của lão Bạch Cốt Quỷ Khốc có một người xuất thủ dũng mãnh và hăng hái nhất. Đó là lão kỳ nhân Nam Hải Thần Ngư. Chàng biết rằng lão tiền bối này ỷ lại bản thân đã được hưởng băng trình Quỳnh Tiên Bách Tuế, cho nên không sợ khí độc của lão quỷ tung ra. Do vậy trong các chiêu thức lão tỏ ra chủ quan khinh thường đối thủ lắm. Chính vì sự khinh thường đó suýt nữa lão đã bị táng mạng rồi. Lão Bạch Cốt trở thân pháp cực kỳ mau lẹ, thi triển ngay tuyệt chiêu mới lạ khôn lường. Nam Hải Thần Ngư nếu không nhờ nội lực cô cùng thâm hậu kết tụ hàng trăm năm, ắt hẳn lão đã tan xương nát thịt. Tuy nhiên, lão cũng bị văng ra vài trượng, nội phủ ít nhiều đã phải tổn thương. Lão kỳ nhân vùng Nam Hải thoái lui ra ngoài năm trượng, cất giọng yếm thế rằng:

– Bạch Cốt Quỷ Khốc! Nay ta chấp nhận lép thế vì chiêu thức quái lạ mới mẻ của ngươi. Hẹn mười năm sau tái chiến nhé. Ta đi đây.

Nói rồi đưa hữu chưởng dẫn ngang ngực, nhượng cổ nuốt ực một búng máu tươi vừa chực trào ra khỏi miệng, rồi tung mình bay vút qua mạn tả triền dốc, khuất dạng.

Lại nói về lão quỷ vương. Sau khi dùng độc chiêu lạ đánh lão Nam Hải Thần Ngư chạy tuốt, lão đảo bộ thân pháp vung mạnh râu chuôi đầu lâu và cười lên the thé. Lập tức, người ta nghe vang động cả một vùng trời bởi tiếng khóc xen lẫn tiếng cười thật là ghê rợn. Tiếng cười đã chấm dứt song tiếng “hu hú” vẫn còn ngân mãi. Chợt lão quỷ vương cất tiếng nói của loài người dương thế:

– Còn ba thằng này nữa. Các người tài cán là bao mà dám cả gan dẫn xác đến vùng đất quỷ này quây phá hả?

Lão đệ khách vận áo vá hàng trăm mảnh vũ lộng cây gậy trúc nhanh tới tấp đánh vào đối phương, hét lớn:

– Hay cho tên tử thần phách lối! Người hãy xem cây gậy trúc của ta đây!

– A, thì ra thằng ăn mày láo nhỉ? Ta sẵn sàng tặng cho mi tuyệt chiêu mới của ta đây. Hãy đỡ!

Tiếng “đỡ” vừa dứt, xảy thấy chuỗi đầu lâu trên tay lão biến thành một chiếc ô khổng lồ lia vòng vòng xẹt đến. Vòng hào quang trắng toát làm chói mắt đối phương. Bang chúa khất cái Đào Gia Truật vung gậy đỡ. Nhưng keng, phía trên đầu gậy bị tiện từng khúc, từng khúc, đứt đoạn xuống dưới. Chẳng bao lâu, chiếc gậy trúc của lão đệ khách họ Đào chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủn. Lão thất kinh, vội vã thu binh khí rồi lùn ra khỏi vùng sát thủ của đối phương. Nếu như thân pháp của lão không mau lẹ thần tình thì chiếc đầu của lão sẽ bị tiện đứt ngay. Thật hú hồn! Tuy nhiên, lão chúa tể ăn mày cũng bị rách toạc một mảng khá rộng chiếc “vương bào trăm mảnh vá”. Không dám chần chừ do dự một giây, lão họ Đào cuốn ngay bị gậy và manh áo choàng rách, chuồn thẳng.

Trong khi đó, hai lão quái nhân Đại Thủ Ma Vương và Hỏa Long Trường Túc chẳng dám ngừng một khắc để trở lại bản tướng, Đại Thủ Ma Vương nhờ có món quái chiêu “Huyết ảnh” nên các loại khí độc chẳng xâm nhập vào người lão được. Còn Hỏa Long Trường Túc thì đã có bí pháp siêu phàm “Hỏa Long châu thần công”. Song le, dường như hai lão quái nhân này cùng với lão đệ khách trước đã giao đấu với Bạch Cốt Quỷ Khốc khá lâu nên chi công lực hiện giờ bệ rạc dần dần.”Huyết ảnh mỗi lúc một mỏng hơn, “Hỏa long châu” với sức công phá chẳng còn như trước nữa. Dĩ nhiên thế thượng phong đã nghiêng hẳn về phía lão quỷ vương. Khách quan ai cũng nhận thấy đó là điều quá rõ ràng. Thế mới biết Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương lợi hại đến cỡ nào.

Thành Nhân say mê chú mục theo dõi từng diễn biến của trận tử thí hiểm có này. Chàng quan sát thật kỹ từng động tác nhỏ nhất của mỗi quái chiêu mà lão quỷ vương đã xuất thủ từ sớm đến giờ. Hễ khi lão ta dùng đến độc chiêu nào, chàng đều liên hệ lại những đường chiêu tuyệt kỹ của môn phái mình, chàng tưởng tượng như chính mình đang trong cuộc giao đấu tay đôi với lão vậy!

Thời gian hờ hững trôi qua...

Lúc này đã vào cuối giờ Ngọ.

Thành Nhân ngẩng lên nhìn ánh mặt trời đang lúc chói chang tỏa xuống hàng vạn tia hòa quang rực rỡ. Chàng gật gù nở một nụ cười mãn nguyện: “Đây là cơ hội nghìn năm một thừa. Trời đã ưu đãi ta rồi vậy! Ôi! Cúi xin cảm ơn trời phật độ trì, cứu gia gia thoát khỏi vòng hoạn nạn”.

Lục Y Lang Tử vô tình ngoảnh lại thấy Thành Nhân chum chím cười ra chiều đắc ý bèn ngạc nhiên thốt hỏi:

– Ô hay! Cố sao đại ca lại thú vị đến thế? Hai lão quái nhân sắp đại bại đến nơi rồi, có gì vui vẻ đâu?

Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém. Song thấy Lục Y Lang Tử đã nêu ra điều thắc mắc rồi, cho nên bà chỉ im lặng mà đưa ánh mắt đồng tình hướng về phía Thành Nhân cốt ý chờ đợi chàng giải thích.

Ngô Thành Nhân dang hai tay ra, nắm lấy từng cánh tay của mọi người một cách vô cùng thân ái. Chàng nhỏ nhẹ thốt, nhưng bằng giọng thật cương quyết:

– Thưa nghĩa mẫu! Tiểu nhi sẽ thắng. Hiền đệ ạ, ngu huynh sẽ thắng lão Bạch Cốt Quỷ Khốc chẳng mấy khó khăn.

Nói đến đây, ánh mắt chàng sáng lên niềm lạc quan rạng rỡ. Trong khi đó, hai người chưa hiểu ra việc gì. Nhưng bằng vào tư cách thái độ phẫn chấn của chàng, cả hai đều cảm thấy náo nức trong lòng, rất mong biết ngay điều bí ẩn mà chàng chưa bộc lộ.

Thành Nhân nghiêm giọng nói:

– Nghĩa mẫu cùng hiền đệ cứ ẩn nhẫn chờ, không nên động thủ vội, Thành Nhân này sẽ ra đương đầu cùng lão một phen. Bao giờ tiểu nhi bị lão truy bức, lúc ấy mới cần đến nghĩa mẫu tương trợ lực cho.

Chẳng đợi hai người có đồng ý hay không, Ngô Thành Nhân bắt đầu xuống tấn, vận khí đề cương, đôi mắt chàng lờm lờm nhìn vào lão Bạch Cốt Quỷ Khốc, chẳng khác nào mãnh hổ rình mồi.

Cũng trong thời gian đó, hai lão quái nhân bị truy bức liên tục. Lão quý vương được nước càng đánh tới. Sự thất bại của hai lão quái giờ đây chỉ còn tính từng khoảnh khắc. Lão tử thần hét to lên một tiếng làm rung chuyển cả mấy dãy núi đồi, vận thần lực vào râu chuôi khô lâu quay vòng vòng như chong chóng. "Huyết ảnh" chịu hết nổi phải bắn ra ngoài năm, sáu trượng. Trong khi "Hỏa long châu" bị tung bỗng ra xa đến mười trượng có dư. Tự lượng sức mình không còn được bao nhiêu để mà chơi tiếp, nếu nhất thời bị sát hại thì thanh danh mai một còn đâu, tính toán thiệt hơn xong hai lão quái chào thua vọt lẹ. Bạch Cốt Quỷ Khốc chẳng thèm rượt theo, tung râu chuôi lâu lên không rồi hờ hững đưa tay đón lấy. Lão cất một tràng cười ngạo nghễ:

– Kha kha, kha kha! Hai đứa bay nên về lại nơi tinh cốc, cố gắng nhồi luyện võ công mười năm sau tới đây ta sẽ chỉ giáo tiếp! Kha kha kha...

Lão nhắm tít đôi hốc mắt tử thần vừa tung râu chuôi khô lâu và cười khoái trá. Bất đồ một bóng trắng xẹt nghiêng phía trên đầu lão, chớp lấy ngay râu chuôi quái gở ấy. Bởi đang lúc đắc ý nên lão chẳng kịp đề phòng. Đến chừng đưa bàn tay khô đét để đón lại râu chuôi khô lâu thì chẳng thấy nó đâu cả. Lão ngơ ngác:

– Ủa!

– Ha ha ha ha! Râu chuôi "ngọc" này chắc quý lắm nhỉ? Lão tiên bối cho tiểu bối mượn đỡ một hôm để đi dự bữa yến tiệc nhé.

Bạch Cốt Quỷ Khốc khựng lại. Lão chiếu đôi nhãn quang nhìn thấy một trang kiếm khách mỹ nam tử oai phong lẫm liệt tựa thiên thần, mình vận trường y màu trắng đang tròng râu chuối khô lâu của lão vào cổ, lại nhoẻn miệng cười như khiêu khích lão thêm. Trước tiên, thay vì tỏ thái độ giận dữ, lão quỷ vương lại biểu lộ sự kinh ngạc sững sờ: “Trời! Thằng nhóc con này muốn chết hay sao mà dám thò đầu vào râu chuối vạn độc ấy kìa... Ủa? Mà sao hấn lại tỉnh bơ kia chứ! Hay là... hay là trong bộ chuối khô lâu của ta cạn ráo chất độc rồi chẳng? Hừm! Vô lý! Ta đã dự trữ khá nhiều độc tố có thể dùng liên tục cả tháng trời cũng chưa hết cơ mà”. Nghĩ rồi lão dùng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, vung trảo phóng vèo đến tính chộp cổ Thành Nhân. Nhưng chàng kiếm khách đã nhanh nhẹn né khỏi. Bạch Cốt Quỷ Khốc giận dữ nhào đến, dùng cả song trảo chụp liên tục vào bóng áo trắng. Qua vài cái chớp mắt, hai người rượt đuổi nhau chạy khắp cục trường. Bóng áo trắng loang loáng lạng lách né tránh vừa tài tình lại vừa ngoạn mục. Thành Nhân buông ra những tiếng cười khiêu khích càng trêu tức đối phương trong lúc bóng đen cứ đuổi theo hoài. Lão quỷ vương gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống “cái thằng nhóc con lấu cá”. Rượt đến một lúc, nhắm chảng ăn thua, lão bèn thay đổi chiến thuật. Lão dừng lại nói:

– Này tiểu tử! Lão cô gia bỏ qua tội phạm thượng cho người đó. Nào! Hãy trao lại râu chuối khô lâu cho lão cô gia ngay! Người có biết rằng người đang mang hàng vạn loại độc tố trên mình chẳng?

Thành Nhân đưa bàn tay đỡ lên một chiếc sọ khỉ trắng hếu, giả vờ nghiêng qua nghiêng lại ngắm nghía một hồi rồi thốt:

– Ô! Đẹp quá, lão tiền bối ạ!

Nói rồi đưa lên mũi ngửi ngửi một lúc. Trong khi lão quỷ vương hồi hộp há hốc mồm ra ngó sững, chàng tiếp:

– Lão tiền bối nói dối rồi đó! Mùi hương thơm ngát như thế mà lão tiền bối bảo là độc tố! Ôi chao! Thơm ơi là thơm! Hi hi!

Thấy chàng đùa cợt với vạn thứ độc tố mà lão đã từng dày công luyện vào bộ sọ khỉ, đã chẳng hề hấn gì, lại còn tỏ ra khoan khoái nữa, Bạch Cốt Quỷ Khốc lắc lắc đầu, xuýt xoa:

– Ái chà chà! Khá lăm, khá lăm! Không ngờ tiểu tử lại thích hợp với cô gia đến như vậy. Hà hà! Có lẽ tiểu tử được sinh ra trên cõi đời này là để làm đệ tử của lão cô gia chẳng? Nào! Tiểu tử ngoan ngoan hãy đến đây quỳ lạy ra mắt sư phụ của người, mau!

Thành Nhân cười khẩy một tiếng rồi trầm giọng:

– Hừ! Trình độ võ công của lão tiền bối tới mức nào mà đòi làm sư phụ nữa?

– Ý! Người chớ có vô lễ kẻ hối hận không kịp đó nghe con! Con có thấy bọn cao thủ võ lâm chết la liệt chung quanh đó không hả? Nếu con đến sớm một chút sẽ thấy ta đuổi bọn đại cao thủ thuộc hàng thượng đẳng chạy dài thì con mới nể phục sư

phụ đây.

– Ha ha! Xin lỗi tiên bối! Có phải vừa rồi tiên bối đã đấu với Nam Hải Thần Ngư, chúa bang ăn xin, lão đầu to như cái mẹt, và sau cùng là lão vợ người mà thiên hạ gọi là Hỏa Long Trường Túc đó chẳng?

– Ố! Thế ra người đã được chứng kiến rồi đấy à?... Tiểu tử! Sao? Người thấy rõ bản lĩnh của sư phụ người quả là siêu phàm đấy chứ?

Thành Nhân tháo râu chuôi khô lâu ném trả lại cho lão. Chàng bĩu môi:

– Siêu phàm cái con khỉ! Trả cho lão đó!

Nhận lại được “bảo bối”, lão quỷ vương cả mừng:

– Người nói sao? Sư phụ nghe chưa kịp! Hãy nói lại xem nào?

Thành Nhân điềm nhiên đáp:

– Lão tiên bối khoác lác lăm!

– Khoác lác là sao? Phải nói là siêu phàm mới đúng chứ?

Thành Nhân bực mình nhắc lại:

– Siêu phàm cái con khỉ!

Lão quỷ vương sừng sộ:

– Ấy, ấy! Người dám hỗn láo với lão cô gia đấy à? Ta phải dạy cho người một bài học để nhớ đời mới được.

Lão bèn múa tít râu chuôi đầu lâu khỉ. Âm thanh phát ra từ bộ khô lâu rít lên nghe thật ghê rợn. “Hu hu hú hú”...

Ngô Thành Nhân khoát tay, nói:

– Khoan đã!

Lão Bạch Cốt Quỷ Khốc dừng lại, hất hàm:

– Người biết sợ rồi à?

– Chẳng phải sợ gì... có điều vẫn bối muốn đặt một điều kiện trước khi so tài cao thấp với lão tiên bối...

– Được! Người cứ thử nói xem!

Thành Nhân đằng hắng một tiếng rồi nghiêm giọng:

– Vẫn bối đến đây với mục đích để rước phụ thân của vẫn bối về Đại Việt...

– Thân phụ của người là ai?

– Là một trong hai nhân vật Uyên Ương song hiệp cự chưởng môn phái Mã Yên Sơn họ Ngô tục danh là Thành Nguyên đó!

– Có phải là “pho Ngô Vương bí lục sống” mà bọn cao thủ võ lâm giang hồ muốn chiếm đoạt đó chẳng?

– Đúng thế!

– Người là con trai của hần à? Hừ! Nếu vậy thì chính người là người của môn phái Mã Yên Sơn? Người làm chức vụ gì trong môn phái đó?

Thành Nhân hiên ngang đáp:

– Tại hạ chính là con trai của Uyên Ương song hiệp, đương kim chủ môn nhân phái Mã Yên Sơn.

–Ồ! Té ra vậy! Hèn chi thân pháp của người quá ư mau lẹ! Hừ! Người có nghe nói rằng, cách đây trên hai mươi năm về trước, ta đã bị thất bại nhục nhã dưới tay Uyên Ương song hiệp bởi các chiêu thức tuyệt kỹ của môn phái Mã Yên Sơn? Ta thề và đã giữ trọn lời thề xưa rằng, sẽ ẩn tích mai danh suốt hai chục năm trời. Trong thời gian đó ta quyết luyện cho bằng được một độc chiêu mới lạ nhằm đánh bại các tuyệt kỹ của môn phái Mã Yên Sơn! Vào khoảng hơn một năm nay ta cố tìm cho ra Uyên Ương song hiệp để rửa mối nhục cũ. Chẳng ngờ song thân người đã bị triệt phế hết võ công. Nay ta tạm giữ thân phụ người nơi động phủ của ta là có ý chờ người nào đại diện xứng đáng nhất môn phái Mã Yên Sơn đến đây để cùng ta giao đấu. Nếu thắng nổi ta, dĩ nhiên sẽ được tự do rước Ngô tiên sinh về Mã Yên Sơn. Nhược bằng thua... Hà hà! Điều đó là cái chắc rồi! Nhưng, đối với người, ta lại rất khoái nhận người làm đệ tử. Nào, người còn ý kiến nào nữa, nói mau để ta còn động thủ nữa chứ?

Thành Nhân trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp:

– Được! Mời tiên bối xuất thủ trước!

– Không! Tiểu tử chớ có khá kiêu ngạo! Lão cô gia chấp người xuất thủ trước một chiêu đó!

Thành Nhân chẳng dám “câu nệ” vì thì giờ có hạn. Chàng dùng thuật “Phượng Hoàng phi” nhảy lên cao, hít thật sâu một luồng thiên nguyên chân khí. Chân vừa chạm đất, chàng xuống tấn bắt chéo hai tay, gồng các ngón chân vận khí đề cương phong tỏa một trăm linh tám tử ma huyết. Khắp các kinh mạch, khí huyết rần rật giăng bủa toàn thân. Bây giờ nội lực của chàng thật vô cùng sung mãn. Tuy nhiên với sự tính toán ngầm trong bụng, chiêu thức đầu tiên Thành Nhân chỉ sử dụng đầu khoảng bốn, năm thành công lực là cùng.

– Bùng bùng!

Nhác thấy bóng tử thần chờn vờn tránh khỏi, Thành Nhân suy nghĩ, nếu chàng xuất thủ chiêu thứ hai, nhất định lão quỷ vương sẽ choảng lại ngay. Chàng bèn vận công dùng thuật “Phi Thiên quán thế” phóng vút mình lên giữa không trung.

Bạch Cốt Quỷ Khốc ngó lên bật cười đắc ý:

– Khà khà! Đúng là bí pháp “Mã Yên thần công” rồi! Được! Ta sẽ dùng độc chiêu mới nhất của ta là “Càn khôn trấn thủ”. Người mà đại đột quật xuống một cái có khác nào mang trứng chọi vào đá! Khà khà khà!

Cười xong, lão nhún mình cho lún đôi chân xuống nền đất, đồng thời lão vận thần lực vào râu chuối khô lâu, quay vòng vòng trên đầu. Ánh hào quang quanh vành

đai của nó tỏa ra sáng rực, cộng với kinh lực dũng mãnh tạo thành một khối sắt thép khổng lồ. Có thể ví nó như một chiếc đe màu nhiệm đang chờ đợi đối phương. Cũng bởi chủ quan và khinh thường đối thủ, lão quỷ vương không thể nào lường trước được một biến cố bất ngờ sẽ làm cho lão phải thất điên bát đảo và chịu thêm một nỗi nhục nhã ê chề!

Bởi vì khi Thành Nhân phóng mình lên cao, chàng thi triển bí pháp “Mã Yên thần công” nhờ có ánh mặt trời đang chói sáng phía trên, chàng hấp thụ một số năng lượng đáng kể, hội tụ lại bằng một tuyệt kỹ sáng tạo mà chàng đã từng áp dụng khi còn ở tại bản môn. Đó là “Thái Dương thần công” với cường độ và nhiệt độ thật sự khủng khiếp. “Mã Yên thần công” lồng vào tuyệt kỹ “Thái Dương thần công” thành ra một chiêu thế mới lạ và độc đáo. Đến chừng tòa núi lửa khổng lồ ập xuống. Hai tiếng nổ chát chúa vang lên. Lão quỷ vương bay ra ngoài cục trường như một cây đuốc sống, chuổi khô lâu của lão nát nghiêng bay tỏa ra chung quanh như một đám khói mù. Cùng lúc, lão cởi phăng tấm áo choàng đen bốc cháy hất ra khỏi mình. Đôi tay khẳng khiu phũ phũ liên tục khắp người, đôi chân nhảy tưng tưng chẳng khác nào con chơi chơi bị bỏng, mồm lão thốt ra những lời vừa hốt hoảng tía lia vừa ỉ ôi năn nỉ:

– Ối da! Ối da! Nóng quá, nóng quá. Công tử ôi, lão mỗ chịu thua... Ái chà! Nóng ơi là nóng.

Tuy thắng lão Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương nhưng rồi liệu Ngô Thành Nhân có cứu được thân phụ của chàng hay không?

Ngũ Đại Thần Tiên, tức An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt sẽ giao đấu với lực lượng đại cao thủ võ lâm Tứ Hải Đại Mông bang rồi thắng hoặc bại ra sao?

Trong khi trở về quê hương Đại Việt, chàng hiệp khách trẻ tuổi Ngô Thành Nhân sẽ còn phải trải qua bao nhiêu thử thách và điều gì đang chờ đợi chàng ở phía trước?

Xin mời bạn đọc xem tiếp cuốn 5 trong bộ Ngô Vương bí lục:

BÍ LỤC CHÂN TRUYỀN